Europa-Parlamentet
2024-2029

Budgetkontroludvalget

2025/2238(INI)

7.1.2026

UDKAST TIL BETÆNKNING

om beskyttelse af Den Europæiske Unions finansielle interesser – bekæmpelse af svig – årlig betænkning 2024
(2025/2238(INI))

Budgetkontroludvalget

Ordfører: Julien Sanchez

INDHOLD

Side

FORSLAG TIL EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING 3

BEGRUNDELSE.....19

FORSLAG TIL EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING

om beskyttelse af Den Europæiske Unions finansielle interesser – bekæmpelse af svig – årlig betænkning 2024

(2025/2238(INI))

Europa-Parlamentet,

– der henviser til artikel 310, stk. 6, og artikel 325, stk. 5, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

– der henviser til Kommissionens rapport af 25. juli 2025 med titlen "36. årsrapport om beskyttelsen af Den Europæiske Unions finansielle interesser og bekæmpelse af svig – 2024" (COM(2025)0426) (BFI-rapport 2024),

– der henviser til årsberetningen for 2024 fra Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF)[1] og til aktivitetsrapporten for 2024 fra OLAF-Overvågningsudvalget[2],

– der henviser til Den Europæiske Anklagemyndigheds (EPPO's) årsberetning for 2024, der blev offentliggjort den 3. marts 2025,

– der henviser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2020/2092 af 16. december 2020 om en generel ordning med konditionalitet til beskyttelse af Unionens budget[3] (forordningen om konditionalitet),

– der henviser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2024/2509 af 23. september 2024 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget[4] (finansforordningen),

– der henviser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1624[5], forordning (EU) 2024/1620[6] og direktiv (EU) 2024/1640[7], alle vedtaget den 31. maj 2024, og alle vedrørende forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, herunder gennem oprettelse af Myndigheden for Bekæmpelse af Hvidvask af Penge og Finansiering af Terrorisme,

---

[1] OLAF: Femogtyvende rapport fra Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig, 1. januar til 31. december 2024, 2024.
[2] EUT C, C/2025/4091, 18.7.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2025/4091/oj.
[3] EUT L 433 I, 22.12.2020, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2020/2092/oj.
[4] EUT L, 2024/2509, 26.9.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/2509/oj.
[5] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1624 af 31. maj 2024 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme (EUT L, 2024/1624, 19.6.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1624/oj).
[6] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1620 af 31. maj 2024 om oprettelse af Myndigheden for Bekæmpelse af Hvidvask af Penge og Finansiering af Terrorisme og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L, 2024/1620, 19.6.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1620/oj).
[7] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1640 af 31. maj 2024 om de mekanismer, som medlemsstaterne skal indføre for at forebygge anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af direktiv (EU) 2019/1937 og om ændring og ophævelse af direktiv (EU) 2015/849 (EUT L, 2024/1640, 19.6.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1640/oj).

– der henviser til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1937 af 23. oktober 2019 om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten[8] (whistleblowerdirektivet) og til rapporten fra Kommissionen af 3. juli 2024 om gennemførelsen og anvendelsen heraf (COM(2024)0269),

– der henviser til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1371 af 5. juli 2017 om strafferetlig bekæmpelse af svig rettet mod Den Europæiske Unions finansielle interesser[9] (BFI-direktivet),

– der henviser til Kommissionens rapport af 16. september 2022 med titlen "Anden rapport om gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1371 af 5. juli 2017 om strafferetlig bekæmpelse af svig rettet mod Den Europæiske Unions finansielle interesser" (COM(2022)0466),

– der henviser til den fælles rapport fra Europol og OLAF af 6. juni 2023 med titlen "Assessing the Threats to the NextGenerationEU (NGEU) Fund" (Vurdering af truslerne mod NextGenerationEU-fonden (NGEU)),

– der henviser til Den Europæiske Revisionsrets årsberetninger om gennemførelsen af Unionens budget og de aktiviteter, der finansieres af 9., 10. og 11. Europæiske Udviklingsfond (EUF), for regnskabsåret 2024[10],

– der henviser til Revisionsrettens særberetning 06/2023 af 13. marts 2023: "Interessekonflikter i forbindelse med EU's samhørigheds- og landbrugsudgifter – Forebyggelsesrammen er på plads, men foranstaltningerne vedrørende gennemsigtighed og opdagelse er mangelfulde"[11],

– der henviser til Revisionsrettens særberetning 03/2024 af 22. februar 2024, "Retsstatsprincippet i EU – Rammen for beskyttelse af EU's finansielle interesser er blevet forbedret, men der er stadig risici",[12]

– der henviser til Revisionsrettens analyse 02/2025 af 6. maj 2025: "Resultatorientering, ansvarlighed og gennemsigtighed – Hvad vi kan lære af genopretnings- og resiliensfacilitetens svagheder"[13],

– der henviser til Revisionsrettens særberetning 08/2025 af 24. marts 2025: "Momssvig i forbindelse med import – EU's finansielle interesser beskyttes ikke tilstrækkeligt under de forenklede toldprocedurer ved import"[14] og til Kommissionens beretning for 2024 om momsgabet i EU[15],

---

[8] EUT L 305, 26.11.2019, s. 17, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2019/1937/oj .
[9] EUT L 198, 28.7.2017, s. 29, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1371/oj.
[10] Den Europæiske Revisionsrets årsberetninger om gennemførelsen af EU-budgettet for regnskabsåret 2024 og om den 9., 10. og 11. Europæiske Udviklingsfonds (EUF's) aktiviteter i regnskabsåret 2024, https://www.eca.europa.eu/ECAPublications/AR-2024/AR-2024_DA.pdf.
[11] Revisionsrettens særberetning 06/2023, https://www.eca.europa.eu/da/publications/sr-2023-06.
[12] Revisionsrettens særberetning 03/2024, https://www.eca.europa.eu/ECAPublications/SR-2024-03/SR-2024-03_DA.pdf.
[13] Revisionsrettens analyse 02/2025, https://www.eca.europa.eu/ECAPublications/RV-2025-02/RV-2025-02_DA.pdf.
[14] Revisionsrettens særberetning 08/2025, https://www.eca.europa.eu/ECAPublications/SR-2025-08/SR-2025-08_DA.pdf.

– der henviser til Revisionsrettens særberetning 09/2025 af 10. marts 2025: "Systemerne til sikring af, at genopretnings- og resiliensfacilitetens udgifter er i overensstemmelse med reglerne om offentlige udbud og statsstøtte – De er blevet bedre, men er stadig utilstrækkelige"[16],

– der henviser til Revisionsrettens særberetning 13/2025 af 18. juni 2025: "EU's humanitære bistand under fjernforvaltning – Bistanden kan redde liv, men der er svagheder i tilgangen"[17],

– der henviser til Revisionsrettens særberetning 26/2025 af 15. december 2025: "EU's organer til bekæmpelse af svig – Organernes mandater er klare, men der er svagheder med hensyn til udvekslingen af oplysninger og Kommissionens tilsyn"[18],

– der henviser til den særlige Eurobarometerundersøgelse nr. 548 om borgernes holdning til korruption i EU i 2024[19],

– der henviser til sin beslutning af 6. maj 2025 om beskyttelse af Den Europæiske Unions finansielle interesser – bekæmpelse af svig – årlig betænkning 2023[20],

– der henviser til forretningsordenens artikel 55,

– der henviser til betænkning fra Budgetkontroludvalget (A10-0000/2025),

A. der henviser til, at Kommissionen hvert år forelægger den såkaldte BFI-rapport for Parlamentet og Rådet, der er udarbejdet i samarbejde med medlemsstaterne og omhandler de foranstaltninger, der er truffet med henblik på gennemførelsen af artikel 325, stk. 5, i TEUF;

B. der henviser til, at en forsvarlig forvaltning af EU's ressourcer, både hvad angår udgifter og indtægter, og beskyttelsen af EU's finansielle interesser bør udgøre centrale elementer i enhver EU-politik med henblik på at fremme en effektiv gennemførelse heraf, sikre, at skatteydernes penge anvendes korrekt og effektivt, og øge borgernes tillid til EU-institutionerne;

C. der henviser til, at den årlige BFI-rapport hovedsagelig er baseret på oplysninger fra medlemsstaterne via systemet til indberetning af uregelmæssigheder (IMS) og fra Kommissionen via dens regnskabssystem (ABAC), som omfatter data om uregelmæssigheder og afsløring af svig, som analyseres for at indkredse de områder, der anses for at være mest udsatte;

D. der henviser til, at BFI-rapportens beskrivelse og analyse i af de foranstaltninger, der er vedtaget for at bekæmpe svig og uregelmæssigheder, bør gøre det muligt at indkredse og gennemføre mere målrettede foranstaltninger på både EU-plan og nationalt plan;

---

[15] Europa-Kommissionen: Generaldirektoratet for Beskatning og Toldunion, Center for Social og Økonomisk Forskning (CASE), Oxford Economics, Syntesia, "VAT gap in the EU – 2024 report", red. Poniatowski, G., Den Europæiske Unions Publikationskontor, 2024, https://data.europa.eu/doi/10.2778/2476549.
[16] Revisionsrettens særberetning 09/2025, https://www.eca.europa.eu/da/publications/sr-2025-09.
[17] Revisionsrettens særberetning 13/2025, https://www.eca.europa.eu/da/publications?ref=sr-2025-15.
[18] Revisionsrettens særberetning 26/2025, https://www.eca.europa.eu/da/publications/sr-2025-26.
[19] Særlig Eurobarometerundersøgelse 548, https://europa.eu/eurobarometer/surveys/detail/3217.
[20] Vedtagne tekster, P10_TA(2025)0075.

E. der henviser til, at beskyttelsen af EU's finansielle interesser skal understøttes af en analyse baseret på pålidelige data;

F. der henviser til, at ulighederne mellem medlemsstaterne, navnlig med hensyn til opdagelse og indberetning af uregelmæssigheder, betyder, at de forskellige administrative systemer i medlemsstaterne hindrer gennemførelsen af målet om et fælles niveau for nationale forvaltnings-, kontrol- og indberetningssystemer i Unionen; der henviser til, at hvis mangfoldigheden af administrative systemer i medlemsstaterne ikke håndteres på en konsekvent måde ved, at interoperabilitet og digitalisering forøges, risikerer det at undergrave pålideligheden, sammenligneligheden og anvendeligheden af data, rapporter og beretninger; der henviser til, at det i så henseende forekommer nødvendigt, at der implementeres fælles retningslinjer af gavn, ikke blot af navn, og solide standardprocedurer gennemføres i realiteten og på effektiv vis for at opnå en mere standardiseret og ensartet forvaltning og behandling af EU-midler og beskyttelse af Unionens finansielle interesser på samme måde i alle medlemsstater;

G. der henviser til, at EU og dets medlemsstater deler ansvaret for beskyttelsen af Unionens finansielle interesser, hvilket omfatter anvendelsen af midler under genopretnings- og resiliensfaciliteten[21] og gennemførelsen af de nationale genopretnings- og resiliensplaner; der henviser til, at de nationale myndigheders rolle med hensyn til at sikre et passende beskyttelsesniveau for Unionens finansielle interesser er steget betydeligt under NextGenerationEU (NGEU) og forslaget til den fremtidige flerårige finansielle ramme (FFR);

H. der henviser til, at kriminelle organisationer, der er tiltrukket af de uhørt store ressourcer, der anvendes under FFR og NGEU-programmerne, er særligt ihærdige med at tilrane sig EU-midler, og de er i stand til at udnytte de indbyrdes forskelle mellem medlemsstaternes forvaltnings-, kontrol- og sanktionssystemer til at infiltrere deres økonomiske, finansielle, kommercielle, sociale og politiske struktur og dermed undergrave Unionens finansielle interesser;

I. der henviser til, at beskyttelsen af EU-budgettet er baseret på en struktur til bekæmpelse af svig[22], der involverer flere aktører på EU- og medlemsstatsplan og giver mulighed for samarbejde mellem myndigheder med ansvar for administrative og strafferetlige efterforskninger; der henviser til, at indsatsen fra EPPO's, OLAF's, Europols og Eurojusts side har bidraget til bekæmpelsen af forbrydelser, der skader Unionens finansielle interesser, men at organernes effektivitet afhænger af øget samordning mellem disse, de kompetente nationale myndigheder og internationale partnere;

J. der henviser til, at moms er en vigtig indtægtskilde for de nationale budgetter og momsbaserede egne indtægter, som tegnede sig for ca. 14 % af EU's samlede egne indtægter i 2024 og ca. 10 % i 2023; der henviser til, at der i de seneste år har været en stigning i sager om momskarruseller, og at organiserede kriminelle netværk i stigende grad er involveret;

---

[21] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/241 af 12. februar 2021 om oprettelse af genopretnings- og resiliensfaciliteten (EUT L 57, 18.2.2021, s. 17, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2021/241/oj).

[22] OLAF, EPPO, Europol, Eurojust, Kommissionen, Den Europæiske Revisionsret, Myndigheden for Bekæmpelse af Hvidvask af Penge (AMLA), Den Europæiske Investeringsbank (EIB) og medlemsstaternes myndigheder og koordineringstjenesten for bekæmpelse af svig (AFCOS).

K. der henviser til, at korruption er en af de alvorligste forbrydelser med en grænseoverskridende dimension og berører alle medlemsstater i forskellig grad; der henviser til, at dette undergraver borgernes tillid til Unionen og Unionens finansielle interesser og økonomi som helhed samt demokratiet og retsstatsprincippet i Unionen;

L. der henviser til, at interessekonflikter ikke er rapporteret behørigt eller i deres fulde omfang i de nuværende overvågningsdatabaser; der henviser til, at sådanne tilfælde bør vies den allerstørste opmærksomhed, da de udgør en alvorlig trussel mod institutionernes og støttemyndighedernes troværdighed og et tillidsbrud over for skatteyderne;

M. der henviser til, at beskyttelsen af Unionens finansielle interesser skal integreres fuldt ud i alle instrumenter for EU's optræden udadtil, eftersom finansiel støtte til tredjelande i sagens natur indebærer en øget risiko for svig, uretmæssig tilegnelse og misbrug af midler sammenlignet med direkte finansiering og derfor skal ledsages af solide beskyttelsesforanstaltninger, der sikrer en konsekvent anvendelse af EU-midler, samt mekanismer, der til enhver tid giver mulighed for beskyttende indgreb med henblik på at forebygge, opdage og korrigere eventuelle overtrædelser;

Generelle bemærkninger til BFI-rapporter og primære forhold

1. noterer sig BFI-rapporten for 2024, tilslutter sig dens fire anbefalinger, men mener, at de ikke er tilstrækkeligt ambitiøse, navnlig med hensyn til gennemsigtighed og de midler, hvormed borgerne og deres valgte repræsentanter kan føre tilsyn med anvendelsen af midler, eftersom årsrapporterne alene kun giver et delvist og filtreret billede af de reelle problemer;

2. gentager, at det i en situation med stadig mere komplekse og omskiftelige forhold er forbundet med betydelige vanskeligheder at beskytte Unionens finansielle interesser, og at denne beskyttelse kun kan opnås gennem fælles og koordinerede tiltag fra retslige og administrative myndigheders, EU-institutioners, EU-enheders og medlemsstaternes side;

3. understreger, at kun øget digitalisering, herunder gennem nationale strategier til bekæmpelse af svig, procesdigitalisering og anvendelse af fælles digitale værktøjer, vil muliggøre videndeling, tilgængelighed og databehandling samt den omfattende rapportering, der er nødvendig for resultatbaseret forvaltning af beskyttelsen af Unionens finansielle interesser; bemærker, at kun øget digitalisering kan danne grundlag for reel gennemsigtighed for borgerne og deres valgte repræsentanter, hvilket er afgørende, når der er offentlige midler på spil;

4. bemærker, at antallet af uregelmæssigheder indberettet af EU's kompetente myndigheder og nationale myndigheder i 2024 var en smule lavere end i 2023 (i alt 13 589 i 2024, 13 947 i 2023 og 12 455 i 2022), mens de tilsvarende uregelmæssige beløb ifølge indberetningerne var relativt stabile (1,84 mia. EUR i 2024 sammenlignet med 1,90 mia. EUR i 2023 og nåede op på 1,77 mia. EUR i 2022); bemærker, at sager om svig tegner sig for ca. 10 % af de samlede indberettede uregelmæssigheder, og at antallet er steget kraftigt til 1 364 (26 % mere end i 2023); bemærker, at de finansielle beløb i forbindelse med disse tilfælde af svig også steg til 548,8 mio. EUR i 2024 (en stigning på 138,7 % i forhold til 2023); påpeger, at eftersom kontrollen ikke er

systematisk, men ofte foretages ved hjælp af stikprøver, bør disse tal fortolkes med forsigtighed;

5. udtrykker bekymring over, at antallet af indberettede uregelmæssigheder i 2024 var 3,6 % højere end det femårige gennemsnit, mens de involverede finansielle beløb var 12 % højere, og at antallet af indberettede tilfælde af svig i 2024 var 19 % højere, og at de involverede beløb var 56 % højere end gennemsnittet for femårsperioden;

6. bemærker, at resultaterne af OLAF's undersøgelser er stabile, idet agenturet det afsluttede 246 undersøgelser (265 i 2023 og 256 i 2022) og fremsatte 301 henstillinger (309 i 2023 og 275 i 2022) med et samlet anbefalet inddrivelsesbeløb på 871,5 mio. EUR (1 043,8 mio. EUR i 2023 sammenlignet med 426,8 mio. EUR i 2022);

7. bemærker, at EPPO's aktiviteter er steget støt siden juni 2021 med hensyn til antallet af indledte efterforskninger (1 504 efterforskninger i 2024 sammenlignet med 1 371 i 2023 og 865 i 2022), antallet af igangværende efterforskninger (2 666 i 2024 sammenlignet med 1 927 i 2023 og 1 117 i 2022), antallet af tiltalerejsninger (205 i 2024 sammenlignet med 139 i 2023 og 87 i 2022), antallet af domfældelser (102 straffesager blev afsluttet i 2024 med én domfældelse sammenlignet med 48 sager i 2023 og 20 sager i 2022) og antallet af opnåede indefrysningskendelser (i 2024 for 2,42 mia. EUR sammenlignet med 1,5 mia. EUR i 2023 og 359,1 mio. EUR i 2022);

8. bemærker, at EPPO i 2024 rapporterede, at Europol havde ydet støtte (informationsudveksling, analytisk støtte og ekspertise) som svar på 83 anmodninger, og at der ved udgangen af 2024 var 25 igangværende sager med støtte fra Eurojusts nationale kontorer; bemærker, at OLAF i 2024 fremsendte 74 sager til EPPO til strafferetlig efterforskning, at EPPO indledte 69 sager på grundlag af OLAF's bidrag, og at OLAF samme år afsluttede 26 yderligere undersøgelser og indledte 17; forventer, at revisionen af svigbekæmpelsesstrukturen vil give mulighed for at styrke dette samarbejde og fastsætte ambitiøse mål, der er i overensstemmelse med EU's prioriteter;

9. fremhæver, at bekæmpelsen af svig kræver en samlet tilgang, der involverer en bred vifte af aktører og indbyrdes forbundne processer, der påvirker hinanden og dækker de fire vigtigste faser i cyklussen for bekæmpelse af svig, nemlig forebyggelse, afsløring, efterforskning og retsforfølgning samt inddrivelse og sanktioner;

Forebyggelse og beskyttelse

10. minder om, at bekæmpelsen af svig ikke kun må ske, når skaden er sket, men skal vedrøre alle EU-institutioner, så snart der er udarbejdet finansieringsordninger, -instrumenter og -programmer; understreger derfor, at en bedre inddragelse af interessenter i strukturen for bekæmpelse af svig og af Parlamentet i forbindelse med udviklingen af ordninger, instrumenter og programmer helt sikkert vil føre til en bedre beskyttelse af Unionens finansielle interesser; opfordrer Kommissionen til at tage dette til efterretning og til i højere grad at inddrage alle aktører på tidligere stadier;

11. fremhæver, at der ud over de nødvendige bestræbelser på at begrænse svig gennem udformningen af de offentlige politikker også er behov for en mere beslutsom proaktiv indsats for at afsløre og bekæmpe svig; fremhæver, at kunstig intelligens er et af de værktøjer, der skal anvendes til at optimere denne kamp;

12. bemærker, at de overtrædelsesrapporter, der indgives til EPPO, oplysninger om potentielle undersøgelsesinteresser, der fremsendes til OLAF, og indberetning af uregelmæssigheder samt de regelmæssige ajourføringer heraf, der indgives til Kommissionen via IMS, er den vigtigste datakilde til vurdering af omfanget af afsløring; bemærker, at afsløringsomfanget varierer fra medlemsstat til medlemsstat og mellem informationskilderne, og fastholder, at afsløringsomfanget i et geografisk område eller en budgetmæssig eller politisk sektor ikke nødvendigvis svarer til den faktiske forekomst af svig eller andre forseelser inden for det pågældende område eller den pågældende sektor; understreger endvidere, at resultaterne af afsløringsindsatsen varierer betydeligt på tværs af sektorer og lande;

13. bemærker, at risikoanalyser inden for den fælles landbrugspolitik, samhørighedspolitikken og fiskerisektoren i perioden 2020-2024 stadig kun bidrog marginalt til afsløringen af svig uden nogen forbedring i forhold til den foregående periode (2015-2019); bemærker, at afsløringen af svig på grundlag af indberetninger fra whistleblowere fortsat er lav, idet der kun er ét tilfælde af, at svig kom til offentlighedens kendskab som følge af oplysninger rapporteret i pressen, i forbindelse med direkte betalinger, mens den betydning, som oplysninger fra civilsamfundet spiller for så vidt angår samhørighedspolitikken og fiskerisektoren, er vokset, idet ca. 18 % af uregelmæssighederne er blevet afsløret på dette grundlag; understreger, at BFI-rapportens analyse af afsløringskoncentrationen i 2024 for uregelmæssigheder, der påvirker den fælles landbrugspolitik, viser en højere koncentration af svigagtige uregelmæssigheder end for ikkesvigagtige uregelmæssigheder, hvilket tyder på, at differentierede tilgange til efterforskning og strafferetlig retsforfølgning kan have været en afgørende faktor for dette omfang af afsløringer; bemærker endvidere, at hverken risikoanalyse eller oplysninger fra civilsamfundet spiller en væsentlig rolle for afsløringen af ikkesvigagtige uregelmæssigheder, og minder om, at der i 2023 fortsat var en betydelig fejlforekomst under udgiftsområdet "Samhørighed, resiliens og værdier", nemlig på 9,3 %; gentager sin bekymring over, at det tager så uforholdsmæssigt lang tid at færdigbehandle sager om konstaterede uregelmæssigheder, og bemærker, at der inden for den fælles landbrugspolitik i perioden 2020-2024 i gennemsnit gik mere end fire år fra, at uregelmæssigheden opstod og til at der opstod mistanke om den, og derefter ca. tre år mere fra at Kommissionen blev underrettet og indtil sagerne blev afsluttet, mens det inden for samhørighedspolitikken tog næsten to år, før mistanken opstod, og næsten to et halvt år til, før sagen var afsluttet; forstår, at den gennemsnitlige varighed i begge sektorer er kortere for ikke-svigagtige uregelmæssigheder, muligvis på grund af større hindringer for kontrol i tilfælde af svig og behovet for at bringe specialiserede ressourcer, der generelt er begrænsede, i anvendelse; understreger, at varigheden af disse procedurer hæmmer indførelsen af effektive inddrivelses- eller afbødningsforanstaltninger og svækker den afskrækkende virkning ved de trufne foranstaltninger; mener endvidere, at de nærmere bestemmelser og tidsplanen for den indledende behandling af sager har afgørende indflydelse på det efterfølgende sagsforløb, og opfordrer Kommissionen til at overveje at vedtage passende foranstaltninger til at fremskynde disse processer, navnlig ved at intensivere sin dialog med medlemsstaternes myndigheder, af hensyn til beskyttelsen af Unionens finansielle interesser;

14. bemærker, at OLAF på området direkte forvaltning i perioden 2020-2024 formodentlig var den vigtigste kilde til afsløring af inddrivelseselementer i forbindelse med svigagtige uregelmæssigheder og tegnede sig for 89,8 % af tilfældene og 96,9 % af de

samlede inddrevne beløb, mens Kommissionens efterfølgende kontrol afslørede yderligere 6,0 % af disse elementer, svarende til 1,9 % af de inddrevne beløb; bemærker endvidere, at ca. 95,7 % af de inddrivelsesposter, der er klassificeret som ikkesvigagtige uregelmæssigheder, blev afsløret gennem Kommissionens kontrol, både forudgående og efterfølgende; bemærker i den forbindelse analysen i BFI-rapporten for 2024 om forholdet mellem afsløringskilden og de beløb, der skal inddrives, som viser, at Kommissionens efterfølgende kontroller og OLAF-undersøgelser førte til de højeste beløb, der blev inddrevet for henholdsvis ikkesvigagtige og svigagtige uregelmæssigheder;

15. bemærker, at stigningen i afsløringer fra EU-organernes side i de seneste år har været forholdsmæssigt lavere end fra whistleblowers eller nationale myndigheders side (i 2024 steg whistleblowers indberetninger af lovovertrædelser til EPPO med 85 %, de nationale myndigheders indberetninger med 13 % og EU-institutionernes, -organernes, -kontorernes og -agenturernes indberetninger med 5 %, og i 2023 steg indberetninger af lovovertrædelser fra whistleblowere, nationale myndigheder og IBOA med henholdsvis 30 %, 24 % og 5 % i forhold til 2022); gentager sin opfordring til Kommissionen og andre EU-myndigheder om at skabe gode vilkår for afsløring ved at gøre rapporteringsprocesserne nemmere og styrke initiativer til bevidstgørelse af personale og ledelse og intern kommunikation;

16. minder Kommissionen om, at der for at afsløre svig er behov for kontrol, og at dette, selv om det kan koste penge, også gør det muligt at tilvejebringe – undertiden betydelige – yderligere indtægter og/eller undgå regelstridige udgifter; bemærker derfor, at det er afgørende at stille ressourcer til rådighed for kontrolorganerne til bekæmpelse af svig, så de kan foretage hyppigere kontrol;

Efterforskning og tiltalerejsning

17. mener, at den alt for lange varighed af undersøgelser og administrative procedurer undergraver effektiviteten af beskyttelsen af Unionens finansielle interesser, navnlig med hensyn til overvågning, inddrivelse og retsforfølgning;

18. betoner den strategiske rolle, som koordineringstjenesterne for bekæmpelse af svig (AFCOS) spiller i alle faser af cyklussen for bekæmpelse af svig, og opfordrer Kommissionen til at styrke deres aktiviteter;

19. understreger, at oplysninger om EPPO's igangværende efterforskninger bør fremsendes til Kommissionen, hvis betingelserne i artikel 103 i EPPO-forordningen[23] tillader det; bemærker imidlertid, at det fremgår af BFI-rapporten for 2024, at Kommissionen fra begyndelsen af gennemførelsen af genopretnings- og resiliensfaciliteten til den 27. maj 2025 kun modtog 75 underretninger fra EPPO, hvoraf 64 vedrørte igangværende sager, mens der ved udgangen af 2024 verserede 279 undersøgelser vedrørende genopretnings- og resiliensfaciliteten med et anslået samlet økonomisk tab på 2,7 mia. EUR; bemærker, at dette forhindrer en fuldt indblik i status for gennemførelsen af genopretnings- og resiliensfaciliteten;

[23] Rådets forordning (EU) 2017/1939 af 12. oktober 2017 om gennemførelse af et forstærket samarbejde om oprettelse af en europæisk anklagemyndighed ("EPPO") (EUT L 283, 31.10.2017, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2017/1939/oj).

Inddrivelser og rapportering

20. erkender, at inddrivelse er en kompleks proces, der kræver samarbejde internt i Kommissionen og eksternt med andre aktører og nationale myndigheder; gentager sin opfordring til Kommissionen om at sikre en effektiv opfølgning på OLAF's henstillinger og EPPO's procedurer med henblik på pålideligt at måle den faktiske virkning af deres foranstaltninger og fremlægge yderligere dokumentation til støtte for resultatorienteret politikudformning;

21. erklærer sig uenig i Kommissionens svar på dets beslutning af 6. maj 2025, hvori den anførte, at oplysningerne om inddrivelse ville være nøjagtige og tilgængelige; påpeger, at detaljerede data om faktiske inddrivelser efter OLAF's finansielle henstillinger hverken fremgår af OLAF's årsberetning eller af nogen anden officiel rapport fra Kommissionen; beklager, at der kun stilles aggregerede data til rådighed; fremhæver den vedvarende betydelige forskel mellem de beløb, som OLAF anbefaler at inddrive, det beløb, som Kommissionens tjenestegrene har fastsat som inddriveligt, og det beløb, der i sidste ende reelt inddrives fra de økonomiske aktører; gentager sin opfordring til Kommissionen om at tilvejebringe data med en passende detaljeringsgrad om genopretning og til at vurdere og offentliggøre årsagerne til en sådan mangel;

Primære trusler – organiseret kriminalitet

22. bemærker, at EPPO har oplyst, at man foretog efterforskning af 385 lovovertrædelser vedrørende BFI-fokuserede kriminelle organisationer frem til udgangen af 2024 (EPPO's årsberetning for 2023 henviste til 209 efterforskninger vedrørende kriminelle organisationer med BFI som mål); er klar over, at den organiserede kriminalitets reelle samlede involvering og dens indvirkning på anvendelsen af EU-midler ikke kan kvantificeres præcist; bemærker, at de europæiske delegerede anklagere ifølge data og analyser fra EPPO i de fleste sager fokuserer deres efterforskning på de specifikke BFI-lovovertrædelser (uretmæssig tilegnelse, svig, korruption) og ikke på den kriminelle organisation som sådan, da EPPO-forordningen begrænser EPPO's kompetence til organiserede kriminelle grupper, hvis aktiviteter fokuserer på at begå BFI-lovovertrædelser (artikel 22, stk. 2, i EPPO-forordningen); minder om, at Eurojust kan yde bistand til at koordinere efterforskninger af forbrydelser mod Unionens finansielle interesser i forbindelse med organiseret kriminalitet; fremhæver, at et retvisende billede af de organiserede kriminelle aktiviteter, der faktisk finder sted, fremgår tydeligt af en vurdering af omfanget af de økonomiske skader, der tilskrives moms-, afgifts- og toldsvig, hvor der ofte forekommer et udtalt element af organiseret kriminalitet, hvad der altid er tilfældet, når der er tale om store beløb;

Primære trusler – momssvig

23. bemærker en stigning i antal indberettede tilfælde af momssvig, at denne type svig i 2023 var til stede i ca. 20 % af EPPO's igangværende sager, nemlig i 873 sager, og at der i 2024 var i alt 1 287 sager om omgåelse af momsreglerne, svarende til 20,29 % af alle overtrædelser, hvilket udgjorde et anslået tab på 13,5 mia. EUR, svarende til 53 % af det samlede anslåede tab;

24. fremhæver betydningen af at bevæge sig i retning af digital indberetning for at reducere momssvig med op til 11 mia. EUR om året og reducere administrations- og overholdelsesomkostningerne for EU-erhvervsdrivende med mere end 4 mia. EUR om

året i løbet af de næste 10 år, og endvidere for at opnå en konvergens mellem de eksisterende nationale systemer i EU på lang sigt, og for at bane vejen for medlemsstater, der ønsker at indføre nationale digitale indberetningssystemer for indenlandsk handel;

25. understreger, at OLAF's begrænsede og indirekte adgang til visse told- og skattedata er en væsentlig hindring for effektiviteten af bekæmpelsen af svig, der skader Unionens finansielle interesser; minder om, at OLAF for at indhente visse væsentlige oplysninger, navnlig på momsområdet, skal gå gennem de kompetente nationale forvaltninger, hvilket resulterer i forsinkelser, der er ude af trit med det tempo, som svindelmekanismerne udviser; opfordrer derfor til, at OLAF's adgang til relevante data straks forbedres i overensstemmelse med den gældende retlige ramme;

Primære trusler – korruption

26. er bevidst om, at korruption er en forbrydelse, der er tæt forbundet med mange alvorlige former for forseelser; fastholder, at korruption er uløseligt forbundet med hvidvask af penge, og at hvidvask af penge er en af de vigtigste drivkræfter for organiserede kriminelle aktiviteter, da det giver de kriminelle mulighed for at overføre udbyttet af deres kriminalitet til den lovlige økonomi; bemærker, at korruption også opdages regelmæssigt i tilfælde af svig, der skader Unionens finansielle interesser, og bemærker i den forbindelse den analyse, der undersøger forholdet mellem korruption og svig, som blev fremlagt i BFI-rapporten for 2024, og som er rettet mod korruptionssager, der er indberettet siden 2007 for programmeringsperioderne 2007-2013 og 2014-2020 på samhørighedsområdet; understreger, at det foreslåede direktiv om bekæmpelse af korruption (COM(2023)0234), som i øjeblikket behandles af fælleslovgiverne, anerkender forbindelsen mellem korruption og hvidvask af penge og fastsætter det som en specifik skærpende omstændighed, hvis enheder er involveret i korruption; anerkender, at de heterogene nationale retssystemer og den fragmenterede anvendelse af Unionens rammer for bekæmpelse af hvidvask af penge har gjort det vanskeligt at forebygge, afsløre og bekæmpe hvidvask af penge;

27. fremhæver, at EPPO med hensyn til korruptionssager indberettede 191 efterforskede lovovertrædelser ved udgangen af 2024 (sammenlignet med 131 ved udgangen af 2023 og 87 i 2022); bemærker, at BFI-rapporten for 2024 viste, at syv lande mellem 2020 og 2024 indberettede 56 sager til Kommissionen via IMS; fremhæver, at sammenligning af data fra forskellige kilder og en analyse baseret på data fra 2007 til 2023 klart viser, at medlemsstaterne ikke indberetter tilstrækkelige svigagtige uregelmæssigheder i forbindelse med korruption til IMS; bemærker, at korruption, når den indberettes, hovedsagelig vedrører offentlige udbud, idet ca. 20 % af disse korruptionssager opdages af en kontrol, der er indledt efter indberetninger fra whistleblowere eller oplysninger fremkommet i medierne; bemærker, at 25 % af uregelmæssighederne i stedet blev opdaget på grund af en kontrol foretaget uden foranledning af specifikke påstande eller mistanke, således på grund af en lignende sandsynlighed eller situation og ikke på grund af en passende risikoanalyse; konkluderer, at rapportering og afsløring ikke er optimalt, og opfordrer Kommissionen til at intensivere sine bestræbelser på at styrke anvendelsen af specifikke analysebaserede afdækningsværktøjer; opfordrer også til større gennemsigtighed for den brede offentlighed ved, at anvendelsen af EU-midler, identiteten af de endelige støttemodtagere og resultaterne af offentlige udbudsprocedurer formidles bredt via internettet;

28. opfordrer til, at der forud for enhver yderligere udvidelse af EU foretages en grundig undersøgelse af korruptionssituationen i kandidatlandene, navnlig hvis de bliver nettomodtagere af budgetmidler efter tiltrædelse, for således at gardere sig mod enhver form for udskridning og skade på Unionens finansielle interesser fra en fremtidig medlemsstats side;

Primære trusler — interessekonflikter

29. understreger, som det fremgår af Revisionsrettens arbejde, at den vigtigste kilde til oplysninger om interessekonflikter er IMS, og at mængden og kvaliteten af de data, der registreres i IMS, varierer fra medlemsstat til medlemsstat; er klar over, at medlemsstaterne hidtil ikke har indberettet tilfælde af interessekonflikter, der var en del af sager om svig; bemærker, at der ved udgangen af 2024 var blevet indberettet 418 sager vedrørende interessekonflikter gennem IMS (92 % vedrørte samhørighed, 3 % landbrug og 3 % førtiltrædelse), hvilket svarer til ca. 159 mio. EUR;

30. bemærker, at medlemsstaterne i 2024 fokuserede på at forebygge "interessekonflikter", og at 16 medlemsstater (Østrig, Belgien, Bulgarien, Kroatien, Cypern, Estland, Finland, Tyskland, Grækenland, Italien, Litauen, Polen, Portugal, Slovakiet, Slovenien og Sverige) indberettede at have indført i alt 30 foranstaltninger; bemærker, at disse foranstaltninger rettet mod interessekonflikter drejer sig om uddannelse og kapacitetsopbygning, forvaltning og afskrækkelse, gennemsigtighed og forbedret forvaltning; bemærker, at disse foranstaltninger lægger stor vægt på forebyggelse og opdagelse og foreslår en overgang til omfattende systemer til håndtering af interessekonflikter, der anvender både menneskeligt tilsyn og teknologisk innovation til at mindske risikoen for svig;

31. bemærker, at Revisionsretten har konstateret svagheder i de nationale kontrolsystemer, der er opstillet med henblik på at sikre overholdelse af EU-reglerne, navnlig om offentlige udbud og statsstøtte, hvilket øger risikoen for uopdagede interessekonflikter; bemærker, at disse svagheder vedrører kontrolforanstaltningernes indhold, kvalitet, timing og dokumentation;

32. minder om, at den budgetmæssige konditionalitetsmekanisme, der er oprettet ved forordningen om konditionalitet, er et retligt reguleret redskab til at forebygge risikoen for skade på Unionens budget; bemærker, at anvendelsen heraf imidlertid kun kan begrundes, hvis der er en direkte, reel og påvist forbindelse mellem de konstaterede mangler og skaden på Unionens finansielle interesser; udtrykker bekymring over, at enhver udvidelse af dens anvendelsesområde ud over dette budgetformål ville være i strid med traktaternes ånd og proportionalitetsprincippet; minder om, at legitimiteten af denne mekanisme er baseret på en strengt objektiv anvendelse, der er fri for politiske overvejelser og respekterer ligebehandling mellem medlemsstaterne;

Indtægter

33. indskærper, at der i en tid, hvor EU-institutionerne regelmæssigt drøfter indførelsen af nye egne indtægter, i stedet bør gives prioritet til at forbedre afsløringen af svig gennem styrket kontrol, så man vil kunne inddrive midler, som EU retmæssigt har krav på, og som i øjeblikket går tabt;

34. understreger, at moms fortsat er en væsentlig ressource for EU-budgettet[24], og gentager sin bekymring over den betydelige økonomiske skade, der forårsages af grænseoverskridende svig, herunder momssvig, som følge af organiserede kriminelle gruppers stigende indblanding; fremhæver, at EPPO ved udgangen af 2024 indberettede 767 aktive efterforskninger med en grænseoverskridende dimension, hvoraf 573 (74 %) vedrørte indtægter, herunder 416 angående momssvig, 86 anden svig end med moms og 71 kombineret svig; bemærker, at den anslåede samlede økonomiske skade beløb sig til 13,6 mia. EUR, hvilket svarer til 87 % af den økonomiske skade i forbindelse med grænseoverskridende svig, med en betydelig negativ indvirkning på de nationale budgetter, fair beskatning og fair konkurrence; mener imidlertid, at analysen og kvantificeringen af disse fænomener bør baseres på ensartede data og ensartede rapporteringsstandarder under hensyntagen til ordningen for Unionens egne indtægter;

35. bemærker, at Kommissionen i 2024 skønnede, at momsgabet for 2022 havde været på 89,3 mia. EUR, svarende til 7,0 % af de samlede momsskyldige beløb; minder om, at momsgabet udtrykker forskellen mellem de momsindtægter, der ville tilgå i tilfælde af fuld overholdelse, og de faktiske indtægter, der opkræves, og at gabet ikke kun skyldes svig, unddragelse eller andre forseelser, men tillige insolvens, konkurs og administrative fejl; fastholder imidlertid, at momssvig bidrager væsentligt til manglende overholdelse af momsreglerne, og mener, at digitale værktøjer og øget samarbejde mellem nationale skattemyndigheder og relevante EU-undersøgelsesorganer er effektive midler til at løse dette problem og bør fremmes og videreudvikles; forstår, at forskellen på grundlag af disse data er blevet mindre siden 2018, hvor den blev anslået til 121,2 mia. EUR, hvilket svarer til 11,2 % af de samlede momsskyldige beløb;

36. bemærker, at der er nødt til at ske en styrkelse af det operationelle samarbejde mellem EPPO, OLAF, medlemsstaternes told- og skattemyndigheder og de europæiske retshåndhævende myndigheder; understreger, at den massive told- og momssvig, der er blevet afsløret, viser at der vedvarende består svage led i kontrolkæden, fra toldklarering til distribution af varer på det indre marked; mener, at skærpet overvågning af højrisikoimportvarer og bedre udveksling af data i realtid er afgørende forudsætninger for at forhindre vedvarende tilfælde af systemisk svig i denne størrelsesorden; bemærker navnlig, at mange havne i Europa er svage punkter, der svækker beskyttelsen af Unionens finansielle interesser, og at der bør iværksættes en omfattende plan for at gøre disse indgange sikrere og bedre kontrolleret, idet det erindres, at der anvendes betydelige midler på at tilsikre overvågningssystemer, og at de desuden gør det muligt at opnå yderligere, undertiden betydelige, indtægter;

Udgifter

37. fastholder, at der ved vurderingen af modeller for gennemførelsen af EU's udgifter bør tages hensyn til eksponeringen for risikoen for svig og andet misbrug; beklager, at betragtninger, som Parlamentet og Revisionsretten gentagne gange har fremsat, og som er inspireret af udformningen og gennemførelsen af genopretnings- og resiliensfaciliteten, er blevet forsømt i den foreslåede udformning af fremtidige EU-

[24] Ordningen for EU's egne indtægter opererer med momsindtægter baseret på en sats på 0,3 % anvendt på hvert EU-lands harmoniserede momsgrundlag (sats 0,15 % for enkelte medlemsstaters vedkommende) og med et loft på 50 % af landets bruttonationalindkomst (BNI): kun denne procentdel (0,15-0,30 %) af den samlede moms, som medlemsstaterne opkræver, overføres til Unionens budget. Samlet set tegnede de momsbaserede egne indtægter sig i det seneste EU-budget for mellem ca. 10 % og 17 % af EU's samlede egne indtægter.

finansieringsinstrumenter, navnlig FFR for perioden efter 2027; fremhæver, at der er konstateret mangler i gennemførelsen af genopretnings- og resiliensfaciliteten, herunder risici for svig og dobbeltfinansiering, manglende gennemsigtighed, begrænset datatilgængelighed og generelt uigennemsigtig forvaltning, og at der burde være draget lektier af disse forhold til brug for EU's fremtidige finansielle rammer; gentager sin modstand mod enhver gentagelse af genopretnings- og resiliensfacilitetens model i dens nuværende form og opfordrer til, at enhver fremtidig, resultatbaseret finansiering gives betydeligt strengere garantier, gennemsigtighedskrav og mekanismer til forebyggelse af svig for at sikre en korrekt forvaltning af EU-midler;

38. gentager sin bekymring over de finansielle virkninger af de uregelmæssigheder, der er konstateret og indberettet på landbrugsområdet, og minder om, at der ifølge Revisionsretten for så vidt angår udvikling af landdistrikter består en forhøjet risiko for fejl, end hvad der er tilfældet ved direkte betalinger til landbrugere; bemærker endvidere, at medlemsstaterne i 2024 indberettede de første svigagtige uregelmæssigheder i forbindelse med udgifter under deres nye strategiske planer under den fælles landbrugspolitik, idet ca. 25 % af de svigagtige uregelmæssigheder, der blev indberettet det år, vedrørte udgifter under disse planer, og næsten alle vedrørte klima- og miljøprogrammer;

39. bemærker, at Kommissionen for så vidt angår udgifter under direkte forvaltning i 2024 rapporterede, at den havde registreret 1 040 inddrivelsestilfælde klassificeret som uregelmæssigheder i ABAC, til et samlet beløb på 135,39 mio. EUR, og at 63 af tilfældene blev indberettet som svig, til et samlet beløb på 62,44 mio. EUR; bemærker, at der i perioden 2020-2024 i gennemsnit blev klassificeret 43 inddrivelsestilfælde som svigagtige uregelmæssigheder om året, og at forholdet mellem de finansielle beløb, der var berørt af disse uregelmæssigheder, og de samlede udgifter under direkte forvaltning var meget lavt (0,05 %); bemærker, at der i samme periode blev registreret 4 692 inddrivelsestilfælde som ikkesvigagtige uregelmæssigheder til et samlet inddrivelsesbeløb på 268,32 mio. EUR, og at forholdet mellem de finansielle beløb, der var involveret i disse uregelmæssigheder, og de samlede udgifter under direkte forvaltning var ca. 0,15 %;

NextGenerationEU og genopretnings- og resiliensfaciliteten

40. er bekymret over Revisionsrettens konklusioner om, at beholdningen af EU-lån steg med mere end 30 % i 2024 som et direkte resultat af anvendelsen af kapitalmarkederne til finansiering af store programmer såsom SURE og NGEU; bemærker, at Unionens samlede udestående gæld vil kunne overstige 900 mia. EUR i 2027, hvilket er næsten 10 gange højere end det målte i 2020, inden oprettelsen af NGEU; bemærker manglen på en klar, forudsigelig og troværdig gældsreduktionsstrategi, selv om den hurtige og fortsatte vækst i gælden udsætter EU-budgettet for øgede bæredygtighedsrisici, navnlig i tider med høje renter; understreger, at den dramatiske stigning i Unionens gældsætning automatisk begrænser de budgetmargener, der er til rådighed i FFR; opfordrer Kommissionen til straks at fremlægge en omfattende vurdering af EU's gældsbæredygtighed, herunder mellem- og langsigtede forvaltningsscenarier, og til at indkredse, hvilke foranstaltninger der er nødvendige for at gardere sig mod, at gældsudviklingen bringer den finanspolitiske stabilitet eller beskyttelsen af EU's finansielle interesser i fare; opfordrer indtrængende Kommissionen til at øge

gennemsigtigheden med hensyn til emissioner, låneomkostninger og dermed forbundne risici i overensstemmelse med Revisionsrettens anbefalinger;

41. bemærker, at der stadig er uoverensstemmelser i rapporterne, f.eks. om NGEU og genopretnings- og resiliensfaciliteten, hvilket viser begrænsningerne ved de fleksible instrumenter, som Kommissionen har til hensigt at duplikere, og for hvilke EPPO i 2023 rapporterede, at den førte et stort antal (233) efterforskninger vedrørende genopretnings- og resiliensprogrammerne, hvis anslåede relaterede finansielle tab var bekymrende (1,86 mia. EUR); bemærker, at EPPO ved udgangen af 2024 behandlede 311 NGEU-relaterede aktive sager, herunder 307 vedrørende genopretnings- og resiliensfaciliteten, hvilket svarer til ca. 17 % af alle aktive efterforskninger af svig i forbindelse med udgifter; bemærker, at den anslåede skade på Unionens finansielle interesser ifølge EPPO beløber sig til 2,8 mia. EUR, hvilket svarer til 30 % af den samlede anslåede skade for udgiftsrelateret svig (sammenlignet med 25 % sidste år); understreger imidlertid, at EPPO-sager i BFI-rapporten for 2023 ikke blev medtaget i analysen af svig og uregelmæssigheder, der påvirker udgifter, i modsætning til andre udgiftsposter, og at der i BFI-rapporten for 2024 rapporteres forskellige data om EPPO's undersøgelser vedrørende genopretnings- og resiliensfaciliteten (279 undersøgelser i stedet for 307, svarende til en anslået samlet skade på 2,7 mia. EUR i stedet for 2,8 mia. EUR);

42. påpeger, at de årlige betalinger af tilskud under genopretnings- og resiliensfaciliteten, der finansieres af NGEU, kun nåede op på halvdelen af det beløb, som Kommissionen forventede i juni 2023 (96 mia. EUR); bemærker, at 15 medlemsstater pr. december 2024 havde indgivet betalingsanmodninger for et samlet beløb på 58,5 mia. EUR;

43. bemærker, at tilskud fra genopretnings- og resiliensfaciliteten, der blev udbetalt til medlemsstaterne i 2024, beløb sig til 55 896 mio. EUR, hvilket er mere end de resterende udgifter under direkte forvaltning (50 172 mio. EUR), og at i alt 23 medlemsstater modtog tilskud under genopretnings- og resiliensfaciliteten samt lån, hvilket i 2024 beløb sig til 29 446 mio. EUR; bemærker, at Tyskland modtog det største beløb (13 mio. EUR) efterfulgt af Spanien og Frankrig (henholdsvis 10,926 mio. EUR og 7,483 mio. EUR), og at kun nogle få lande (Østrig, Bulgarien, Luxembourg og Sverige) ikke modtog tilskud;

44. fremhæver, at Kommissionen registrerede 1 040 inddrivelsesposter i ABAC, der blev klassificeret som operationelle uregelmæssigheder under Kommissionens direkte forvaltning, og som beløb sig til 135,39 mio. EUR og blev indberettet som svig i 63 tilfælde, i alt 62,44 mio. EUR, men understreger, at der ikke var indberettet nogen uregelmæssigheder vedrørende genopretnings- og resiliensfaciliteten i ABAC ved udgangen af 2024; anmoder Kommissionen om at aflægge rapport om resultaterne af gennemførelsen af bilag IV til retningslinjerne for genopretnings- og resiliensplanen[25] om facilitetens rammer for reduktion og genopretning; påpeger, at der ifølge data fremlagt i EPPO's årsberetning for 2024 var 311 NGEU-relaterede sager i gang ved udgangen af 2024, hvoraf alle undtagen 4 vedrørte genopretnings- og resiliensfaciliteten og tegnede sig for ca. 17 % af alle undersøgelser af svig i forbindelse med udgifter; bemærker, at den anslåede skade på Unionens finansielle interesser ifølge EPPO beløber

[25] Meddelelse fra Kommissionen – Vejledning om genopretnings- og resiliensplaner (C(2024)4618).

sig til 2,8 mia. EUR, svarende til 30 % af den samlede anslåede skade for udgiftsrelateret svig i EU-27, sammenlignet med 25 % i 2023;

45. fremhæver behovet for større gennemsigtighed i gennemførelsen af genopretnings- og resiliensfaciliteten og minder om, at den "endelige støttemodtager" er den "sidste enhed", der modtager midler til en foranstaltning under faciliteten, hvorfor oplysninger om den "endelige støttemodtager" skal stilles til rådighed; beklager, at medlemsstaterne kun er forpligtet til at offentliggøre oplysninger om de 100 endelige støttemodtagere, der modtager de højeste beløb, hvilket udgør en vilkårlig grænse, der forhindrer enhver synlighed omkring det faktiske flertal af støttemodtagere og om de potentielle risici for svig, dårlig forvaltning eller interessekonflikter; påpeger, at undersøgelsen af national praksis afslører betydelige forskelle i oplysningsmetoderne, fordi nogle medlemsstater indberetter de faktisk udbetalte beløb, andre blot de tildelte beløb og atter andre er begrænset til delvise data eller kombinationer med national finansiering, hvilket undergraver sammenligneligheden, læsbarheden og pålideligheden af de fremlagte oplysninger;

46. gentager sin opfordring til Kommissionen om at styrke sin kontrol med risikoen for dobbeltfinansiering som følge af finansiering fra både EU-budgettet og genopretnings- og resiliensfaciliteten af lignende foranstaltninger på lignende områder såsom transport- og energiinfrastruktur, hvilket muliggøres af standardkomplementariteten mellem genopretnings- og resiliensfaciliteten og andre EU-instrumenter; minder om, at faciliteten ikke er knyttet til godtgørelse af faktisk afholdte omkostninger, men snarere belønner opnåelse af milepæle og mål, der kunne have været finansieret fuldt ud af andre midler end fra faciliteten, men at dette forhold går ubemærket hen, fordi faciliteten ikke omfatter nogen sammenknytning til godtgørelse af faktisk afholdte omkostninger; mener, at risikoniveauet øges af begrænset dataudveksling og utilstrækkelig anvendelse af dataminingværktøjer såsom Arachne tillige med manglende direkte adgang til den fuldstændige liste over endelige støttemodtagere under faciliteten; glæder sig over de forholdsregler, som nogle medlemsstater har truffet for at undgå at kombinere faciliteten med andre EU-instrumenter for således at mindske risikoen for dobbeltfinansiering;

Den eksterne dimension af beskyttelsen af EU's finansielle interesser

47. påskønner Unionens bestræbelser på efter Revisionsrettens anbefaling at sikre, at foranstaltninger til bekæmpelse af korruption integreres i instrumenterne for EU's optræden udadtil; fastholder sin henstilling om at suspendere budgetstøtten og trække midler tilbage fra lande uden for EU, herunder kandidatlande, hvor myndighederne tydeligvis ikke træffer konkrete foranstaltninger mod udbredt korruption, dog uden at det skal ske på bekostning af støtte til borgerne;

48. noterer sig konklusionerne i Revisionsrettens særberetning 15/2025 om EU's humanitære bistand under fjernforvaltning, hvori det anerkendes, at denne forvaltningstilgang udgør en nyttig ramme for ydelse af livsvigtig bistand i vanskeligt tilgængelige områder, men at der er svagheder i udformningen og gennemførelsen heraf; bemærker, at Kommissionen anerkender, at fjernforvaltning i sagens natur er mere risikabelt end direkte gennemførelse, og at svig og omdirigering af bistand er blandt de største, hermed forbundne risici som følge af, at humanitære organisationer og donorer ikke er i stand til at overvåge indsatsen ude i felten; bemærker, at

Kommissionen har et særligt team, som det er tilfældet med alle donorer, til at håndtere formodede tilfælde af svig og misbrug af bistand; understreger imidlertid, at dets risikoregister ikke tager hensyn til den indvirkning, som fjernforvaltning kan have på sandsynligheden for og virkningen af indkredsede, ikke-kritiske risici såsom risikoen for omdømmemæssig skade i tilfælde af svig, misbrug af støtte eller manglende overholdelse af etiske standarder; fremhæver navnlig, at fordi risici forbundet med fjernforvaltning er utilstrækkeligt indarbejdet i Kommissionens risikostyrings-, kontrol- og revisionsstrategi, er den begrænset i sin evne til at forebygge, opdage og på passende vis modvirke disse risici, hvilket indebærer en risiko for skade på dens omdømme i tilfælde af svig og misbrug af støttemidler; understreger, at kontrolstrategien ikke indeholder bestemmelser om nogen specifik kontrol for at imødegå de iboende risici ved fjernforvaltning, og at den ikke tager hensyn til fjernforvaltningens indvirkning på kontrolopgaver i forbindelse med bekæmpelse af svig eller revisionsinspektioner; fremhæver, at foranstaltninger, der forvaltes på afstand, i Kommissionens revisionsstrategi for 2021-2027 end ikke automatisk klassificeres som højrisiko i den risikobaserede udvælgelse af foranstaltninger til revision, på trods af de specifikke vanskeligheder, som er forbundet med disse foranstaltninger; tilslutter sig Revisionsrettens anbefalinger, som Kommissionen har accepteret i deres fulde udstrækning, om behovet for at forbedre tilgangen til og vejledningen i fjernforvaltning, at styrke certificeringsprocessen for ngo-partnere, at kontrollere oplysningerne fra partnere og at rapportere om fjernforvaltning til interessenter; opfordrer indtrængende Kommissionen til at handle i overensstemmelse hermed og til at gennemføre Revisionsrettens anbefaling som accepteret i dens fulde udstrækning;

°

° °

49. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet og Kommissionen.

BEGRUNDELSE

En forsvarlig forvaltning af EU's ressourcer, både hvad angår indtægter og udgifter, og beskyttelsen af EU's finansielle interesser bør udgøre centrale elementer i enhver EU-politik med henblik på at fremme en effektiv gennemførelse heraf, sikre, at skatteydernes penge anvendes hensigtsmæssigt og formålstjenligt, og øge borgernes tillid til EU-institutionerne.

I henhold til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde skal Kommissionen udarbejde en årsrapport om beskyttelse af EU's finansielle interesser (BFI-rapporten). Denne rapport er baseret på data fra medlemsstaterne og præsenterer de foranstaltninger, der er truffet på europæisk og nationalt plan for at bekæmpe svig, der påvirker Unionens budget.

Selv om BFI-rapporten er et vigtigt instrument til gennemsigtighed og ansvarlighed, giver den endnu ikke et samlet overblik over de stadig mere komplekse forhold, der løbende og hastigt forandrer sig, og hvor udfordringerne og deres mulige negative virkninger fortsat er betydelige. Europa-Parlamentets initiativbetænkning er på denne baggrund baseret på en analyse af en lang række informationskilder og rapporter fra en lang række institutioner og myndigheder og har til formål at bidrage til beskyttelsen af Unionens finansielle interesser ved at udstikke retningen for politikken for bekæmpelse af svig og mere effektivt fremme målrettede foranstaltninger.

Initiativbetænkningen identificerer de vigtigste trusler og svagheder i den nuværende ramme på EU-plan og i medlemsstaterne, herunder organiseret kriminalitet, korruption, underrapporterede interessekonflikter og momssvig. Analysen fremhæver mangler i gennemførelsen af resultatbaserede instrumenter og foranstaltninger udadtil, og den anbefaler, at der gøres yderligere bestræbelser og afsættes tilstrækkelige ressourcer til de centrale komponenter i procedurekredsløbet til bekæmpelse af svig: ikke kun efterforskning og retsforfølgning, men især afsløring og forebyggelse er afgørende faser, som alt for ofte undervurderes i forbindelse med fastlæggelsen af nationale og europæiske strategier. Vedvarende lovgivningsmæssig fragmentering og underfinansiering af de nationale myndigheder til bekæmpelse af svig kombineret med den stigende kompleksitet af tværnationale svigagtige ordninger og internationale finansielle strømme udgør udfordringer, der kræver øget samarbejde mellem myndighederne til bekæmpelse af svig. Der er behov for større gennemsigtighed i det daglige arbejde end blot den årlige rapporteringsforpligtelse og forbedret rapporteringspraksis, herunder om inddrivelse. Udviklingen af nye teknologier bør fortsættes ved hjælp af styrkede IT-værktøjer, digitalisering af processer, interoperabilitet mellem databaser og indarbejdelse af kunstig intelligens (AI) i de vigtigste kontrolprocesser. Initiativbetænkningen opfordrer til en mere håndgribelig og resultatorienteret indsats for at sikre, at Unionens ressourcer anvendes korrekt, og at de finansielle interesser beskyttes til gavn for alle europæiske borgere.